

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 września 2023 r.,
sprawy **Z. B.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt II Ka 184/23
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim
z dnia 17 lutego 2023 r., sygn. akt II K 418/22.

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. [...], Kancelaria Adwokacka w T., 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym podatek VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji w sprawie;**
- III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Z. B. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 11-12 grudnia 2020 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w J., woj. [...], doprowadził małoletnią poniżej 15 lat A. K., ur. [...], do obcowania płciowego, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k.

2. w połowie października 2020 r., daty bliżej nieustalonej, w H., woj. [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił małoletniej A. K., ur. [...], substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 2 grama, za kwotę 150 zł, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 2 i 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
3. pod koniec marca 2021 r., daty bliżej nieustalonej, w L., woj. [...], udzielił małoletniej A. K., ur. [...], substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 1 grama, za darmo, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 2 i 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
4. w dniu 12 grudnia 2020 r., w J., woj. [...], udzielił małoletniej A. K., ur. [...] substancji psychotropowej w postaci met amfetaminy o potocznej nazwie „kryształ”, w ilości 1 grama, za darmo, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 2 i 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
5. w styczniu 2021 r., daty bliżej nieustalonej, w Ł., woj. [...], rozpijał małoletnią A. K., ur. [...], poprzez dostarczenie jej alkoholu w postaci piwa o nazwie D. 2 sztuki, 0,7 litra wódki i ułatwienie jego spożycia, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 208 k.k.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim wyrokiem z 17 lutego 2023 r., sygn. akt II K 418/22, uznał Z. B. za winnego:

- czynu opisanego w pkt 1, tj. wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.k., za który wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności, a także na podstawie art. 41a § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną A. K. i zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 5 lat (pkt. I, II i III);
- czynu opisanego w pkt 2, z tym, że ustalił, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. I i IV);
- czynu opisanego w pkt 3, z tym, że ustalił, iż wyczerpuje dyspozycję art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt I), oraz
- czynu opisanego w pkt 4 czynu, z tym, że ustalił, iż wyczerpuje dyspozycję art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym

ustalił również, iż czyny z pkt. 3 i 4 stanowią ciąg przestępstw, określony w art. 91 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. I i V);

- czynu opisanego w pkt 5, tj. wyczerpującego dyspozycję art. 208 k.k., za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. I i VI).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VII), na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia Z. B. w sprawie (pkt VIII). Orzeczeniem tym Sąd Rejonowy rozstrzygnął jednocześnie w przedmiocie kosztów sądowych, a także kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę z urzędu (pkt. IX i X).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 414 § 1 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania drugich zeznań pokrzywdzonej A. K. za wiarygodne, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, iż zeznania pokrzywdzonej A. K. są niejasne, niespójne, niekonsekwentne i nie pozostają we wzajemnej korelacji z zrzutami ekranu telefonu korespondencji prowadzonej pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną oraz z zeznaniami świadków J. R., M. C. i nie zasługują na obdarzenie je wiarą;
2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 414 § 1 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania zeznań świadka M. C. za niewiarygodne, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, iż zeznania świadka M. C. są jasne, spójne, konsekwentne i pozostają we wzajemnej korelacji z zrzutami ekranu telefonu korespondencji prowadzonej pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną oraz z zeznaniami świadka J. R. i zasługują na obdarzenie je wiarą w całości;
3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu

11- 12 grudnia 2020 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, w J., województwa [...], doprowadził małoletnią poniżej 15 lat A. K., ur. [...], do obcowania płciowego i wiedział, że pokrzywdzona nie miała ukończonych 15 lat, w sytuacji gdy takie zachowanie Z. B. nie miało miejsca;

4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w połowie października 2020 roku, daty bliżej nieustalonej, w H., województwa [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił małoletniej A. K., ur. [...], substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 2 grama, za kwotę 150 złotych, w sytuacji gdy takie zachowanie Z. B. nie miało miejsca;

5. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony pod koniec marca 2021 roku, daty bliżej nieustalonej, w L., województwa [...], udzielił małoletniej A. K., ur. [...] substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 1 grama, za darmo, w sytuacji gdy takie zachowanie Z. B. nie miało miejsca;

6. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu 12 grudnia 2020 roku, w J., województwa [...], udzielił małoletniej A. K., ur. [...], substancji psychotropowej w postaci met amfetaminy o potocznej nazwie „kryształ”, w ilości 1 grama, za darmo, w sytuacji gdy takie zachowanie Z. B. nie miało miejsca;

7. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w styczniu 2021 roku, daty bliżej nieustalonej, w Ł., województwa [...], rozpijał małoletnią A. K., ur. [...], poprzez dostarczenie jej alkoholu w postaci piwa o nazwie D. 2 sztuki, 0,7 litra wódki i ułatwienie jego spożycia, w sytuacji gdy takie zachowanie Z. B. nie miało miejsca;

8. obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii na okoliczność ustalenia czy w dacie zaistnienia czynu zarzucanego oskarżonemu opisanego w punkcie 1/ w/w wyroku cechy morfometryczne pokrzywdzonej A. K. w szczególności jej budowa ciała, waga, wzrost, rozwinięcie poszczególnych narządów ciała, mogły wskazywać na fakt, iż wyglądem pokrzywdzona jest zbieżna z osobami w wieku powyżej 15 lat czy też wyżej wskazane cechy wskazywały ewidentnie, że pokrzywdzona wyglądała na osobę w wieku poniżej 15 lat.

Sąd Okręgowy w Zamościu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z 17 maja 2023 r., sygn. akt II Ka 184/23, zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w

mocy (pkt I) jednocześnie, na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej w pkt VII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu także okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18 lutego 2023r. do dnia 17 maja 2023 r. (pkt II). Sąd II instancji, wskazanym wyrokiem rozstrzygnął także w przedmiocie kosztów za postępowanie odwoławcze (pkt IV) oraz w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu (pkt III).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca Z. B., który zaskarżając to orzeczenie w całości, zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2, art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, zwłaszcza błędną ocenę zeznań A. K., J. R., M. C., zrzutów z ekranu telefonu korespondencji prowadzonej pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną z pominięciem istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim z dnia 17 lutego 2023 r., sygn. akt II K 418/22;
2. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na całkowitym pominięciu i nierozważeniu zarzutów apelacji sformułowanych w punktach II.3-7 przedmiotowego środka zaskarżenia i tym samym nieustosunkowanie się do wszystkich podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów i wniosków, w szczególności poprzez brak rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionym w sprawie materiale dowodowym argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za bezzasadne, a które to zachowanie Sądu odwoławczego uniemożliwiło przeanalizowanie toku myślowego Sądu, w konsekwencji czego kontrola merytoryczna zaskarżonego orzeczenia jest niemożliwa;
3. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierzetelnej kontroli instancyjnej Sądu *ad quem* wyrażającej się w dowolnym,

nazbyt swobodnym i nieprzekonującym wskazaniu na powody dla których zarzuty podniesione w apelacji obrońcy z punktów II.8 nie zostały uznane za trafne i w konsekwencji błędne uznanie przez Sąd II instancji, iż przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii na okoliczności wskazane przez obronę w przedmiotowej sprawie nie było konieczne z uwagi na fakt, iż zdaniem Sądu oskarżony wiedział ile pokrzywdzona ma lat, w sytuacji w której ze względu na zasadę *in dubio pro reo* określoną w art. 5 § 2 k.p.k. i wyjaśnień oskarżonego w części, w której wskazał, że nie wiedział ile lat ma pokrzywdzona argumentacja taka nie może być uznana za wspierającą trafność argumentacji zarówno Sądu I jak i II instancji, gdyż ewentualne wnioski opinii biegłego mogłyby wykazać, iż skazany w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu pozostawał w błędnym, ale uzasadnionym okolicznościami przekonaniu, iż zachowanie na jakie się decyduje nie stanowi przestępstwa w świetle polskiego porządku prawnego, a co przy globalnej ocenie wszystkich dowodów - a której to oceny w niniejszej sprawie zabrakło - winno spowodować uniewinnienie Z. B. od zarzucanego mu czynu;

4. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. żart. 167 k.p.k. w zw. żart. 193 § 1 k.p.k. w zw. żart. 410 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii, dla ustalenia czy oskarżony w momencie popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 200 § 1 k.k. mógł pozostawać w błędnym, aczkolwiek usprawiedliwionym przekonaniu, iż pokrzywdzona wygląda na osobę starszą niż wynika to z jej wieku metrykalnego, a który to dowód pozwoliłoby na weryfikację linii obrony, a także przyjętych przez Sąd za udowodnione twierdzeń o rzekomej świadomości skazanego co do faktycznego wieku A. K. i godzeniu się na wykonywanie w stosunku do niej czynności seksualnej, co w konsekwencji skutkowało bezrefleksyjnym zaakceptowaniem przez Sąd *ad quem* wad orzeczenia Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim, bez rzetelnego rozważenia zasadności wniosków podniesionych przez obrońcę w pisemnym środku zaskarżenia;

5. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku,

poprzez obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. a *contrario* polegające na zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii na okoliczność ustalenia, czy w dacie zaistnienia czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 200§ 1 kk cechy morfometryczne pokrzywdzonej A. K., w szczególności jej budowa ciała, waga, wzrost, rozwinięcie poszczególnych narządów ciała, mogły wskazywać na fakt, iż wyglądem pokrzywdzona jest zbieżna z osobami w wieku powyżej 15 lat, czy też wskazywały ewidentnie, że pokrzywdzona wyglądała na osobę w wieku poniżej 15 lat, podczas gdy dowód ten był niezwykle istotny dla ustalenia okoliczności popełnienia czynu, w tym jego strony podmiotowej, zaś ustalenie tych okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, przy czym zgodnie z art. 427 § 3a k.p.k. okoliczność ta ma istotne, a wręcz decydujące znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu oraz wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim i uniewinnienie skazanego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podlegała oddaleniu na posiedzeniu, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, że kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.) i powinna dotyczyć uchybień z art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). W sytuacji, w której w kasacji nie sformułowano zarzutów wskazujących na wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, czego nie podnoszono i jednocześnie nie stwierdzono w niniejszej sprawie, powinna ona dotyczyć realnie istniejących innych

naruszeń prawa, rzutujących na wyrok sądu II instancji.

Analiza zarzutów kasacyjnych prowadzi jednak do wniosku, że warunek ten został spełniony w niniejszej sprawie tylko częściowo, a mianowicie z formalnego punktu widzenia. Skarżący sformułował wprawdzie zarzuty dotyczące naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. sugerując, że doszło przed Sądem II instancji do naruszenia standardów kontroli rzetelnej, niemniej z przywołanej argumentacji wynika, że w rzeczywistości oczekuje od Sądu Najwyższego kolejnej kontroli orzeczenia sądu pierwszej, a nie drugiej instancji. Weryfikacja orzeczenia sądu I instancji, dublująca kontrolę apelacyjną jest natomiast w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna, szczególnie w kontekście oceny dowodów i ustaleń faktycznych. Przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym mogą być bowiem jedynie zagadnienia natury prawnej a nie faktycznej, które są z kolei objęte kontrolą apelacyjną, a taka była już w niniejszej sprawie przeprowadzona. Kasacja opierająca się na tożsamyh co apelacja zarzutach, co do zasady nie może być skuteczna merytorycznie, zwłaszcza w sytuacji, kiedy wszystkie zgłoszone zastrzeżenia – tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie – zostały właściwie rozpoznane i uzasadnione przez sąd II instancji.

Z uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego wynika natomiast, że sferą kontroli odwoławczej objęto zarówno kwestię prawidłowości oceny poszczególnych dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej A. K., świadków J. R. i M. C., ale także poczynione ustalenia faktyczne, które wskazywały, że Z. B. popełnił wszystkie zarzucane, a następnie przypisane mu czyny.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się jakichkolwiek błędów w zakresie oceny zeznań A. K., kategorycznie stwierdzając, iż pomimo oczywistych różnic w jej relacjach, na miano wiarygodnych zasługiwały jedynie te złożone przez nią jako drugie. Wówczas, zdaniem tego Sądu, świadek szczerze opisała przestępne zachowania oskarżonego, wyjaśniając także rzeczywiste powody wcześniejszych niespójności. Jak wskazał Sąd Okręgowy, relacje świadka wspierały również inne dowody, w tym zeznania świadka J. R., które także zyskały miano wiarygodnej podstawy ustaleń faktycznych. Co równie istotne, A. K. była każdorazowo przesłuchiwana w obecności biegłego psychologa, który jednoznacznie wskazał, iż tylko jej drugie zeznania były spójne, spontaniczne, odzwierciedlały prawdziwe

przeżycia świadka. Cechowała je nadto wierność odtwórcza oraz zawierały psychologiczne wskaźniki zeznań uznawanych za wiarygodne.

W tej sytuacji Sąd odwoławczy był umocowany do podzielenia oceny zeznań pokrzywdzonej dokonanej przez Sąd Rejonowy, gdyż mógł przyjąć, że w sposób obiektywny dostarczyła ona wiadomości na temat roli oskarżonego i inkryminowanych zdarzeń. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, na uwzględnienie nie zasługiwały za to argumenty i tłumaczenia oskarżonego, który naiwnie utrzymywał, iż nie wiedział ile lat ma pokrzywdzona. Takiemu stanowisku przeczyły głównie zeznania pokrzywdzonej, ale także treść wiadomości tekstowych sms wysyłanych przez niego do A. K. Z tych bowiem dowodów wynikało, że oskarżony był doskonale zorientowany co do faktycznego wieku pokrzywdzonej, która nie ukończyła wówczas 15 lat, pomimo tego nawiązał z nią relację seksualną, nadto udzielał jej narkotyków, a także dostarczając alkohol ułatwiał jej tym samym jego spożycie. Argumentacja oskarżonego i jego obrońcy zaprzeczająca takiej wiedzy i świadomości Z. B. była nieprzekonująca, szczególnie dlatego, że oskarżony tworzył związek z A. K., był jej życiowym partnerem, bywał także w domu pokrzywdzonej, kontaktował się z jej bliskimi (siostra i szwagrem). A. K. w czasie licznych rozmów, często mu się również zwierzała. Jak ustalił natomiast Sąd Rejonowy, pokrzywdzona powiedziała mu ile ma lat zanim jeszcze doszło między nimi do współżycia (patrz część uzasadnienia 3.1). W tym stanie rzeczy jako nieprzekonujące musi jawić się twierdzenie, że oskarżony nie wiedział w jakim wieku jest pokrzywdzona. Nie było tym samym powodów, by sięgać po – oczekiwaną przez obrońcę – opinię biegłego antropologa; oskarżony jako partner A. K., z którym pozostawała w bliskiej relacji, nie miał realnych możliwości by nie dowiedzieć się, przynajmniej nie zorientować, że nie ukończyła ona jeszcze lat 15. Inny dowód w tym zakresie, poza zeznaniami pokrzywdzonej byłby zatem zbędny, skoro niezależnie od jego wyników Sądy orzekające mogły przyjąć określone źródło wiedzy oskarżonego o wieku pokrzywdzonej. Opinia biegłego antropologa nie mogła przecież stanowić przeciwdowodu dla zeznań pokrzywdzonej, a te podlegały ocenie według kryteriów z art. 7 k.p.k. Trafnie zatem Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów, że podejmując współżycie, co zresztą potwierdził Z. B., z osobą poniżej lat 15, zrealizował znamiona art. 200 § 1 k.k.

Wskazać również należy, że w sprawie nie doszło – jak podnosił obrońca – do naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez to, że zaniechano przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego antropologa. Wskazać w tym miejscu należy, że sąd przeprowadza dowód z urzędu wówczas, gdy jest to konieczne do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. Tymczasem, Sąd II instancji argumentując co do zarzutu z pkt. 8 apelacji, prawidłowo wyjaśnił, że dowód ten byłby w sprawie nieprzydatny, co z powołanych wyżej powodów zasługuje na akceptację. Zarzuty kasacji sformułowane w jej pkt. 4 i 5, o rzekomym naruszeniu w tym aspekcie zasad kontroli odwoławczej, są więc bezpodstawne.

Wyniki kontroli odwoławczej wskazywały również, że zeznania A. K. zasługiwały na wiarę w zakresie, w jakim opisywała ona okoliczności udzielenia jej przez pokrzywdzonego substancji psychotropowych. Relacje tego świadka znalazły dodatkowo potwierdzenie w wydrukach prowadzonej z oskarżonym korespondencji. Bez znaczenia był natomiast argument, że środki te nie zostały zabezpieczone na potrzeby niniejszego postępowania, gdyż nie wykluczało to w kontekście dowodowym wykazania odpowiedzialności karnej Z. B. Równie bezpodstawnie były argumenty obrońcy podające w wątpliwość jakoby środek narkotyczny - metamfetamina, której udzielenie pokrzywdzonej przypisano oskarżonemu w pkt. V wyroku, stanowił narkotyk w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Okręgowy wystarczająco przekonująco wyjaśnił bowiem, że środek ten, zwany inaczej „kryształem”, wyszczególniony został w wykazie substancji psychotropowych z podziałem na grupy (substancje psychotropowe grupy II-P, poz. 29), o którym mowa w art. 32 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. To natomiast czyni wszelkie spekulacje na ten temat zupełnie nietrafnymi.

Zastrzeżeń Sądu II instancji słusznie nie budziły także ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące okresów pobytu pokrzywdzonej w Szpitalu [...] w L., a co za tym idzie i to, że przebywała tam ona pod koniec marca 2021 r. oraz od 18 lutego do początku kwietnia 2021 r. Odnosząc się z kolei do argumentów kasacji, w których obrońca zaprzeczał, aby mogło dojść do przekazania przez oskarżonego narkotyków pokrzywdzonej w szpitalu, to wskazać należy, że przecież jak sam przytaczał skarżący pokrzywdzona twierdziła, że oskarżony podawał jej narkotyki przez okno, przez kratę. To potwierdza, że pomimo ograniczonej możliwości

kontakty z innymi osobami, nie był on jednak w ogóle wykluczony, a więc przekazanie określonych przedmiotów mogło mieć miejsce.

Obrońca niezasadnie kwestionuje również prawidłowość utrzymania w mocy wyroku Sąd I instancji w zakresie odpowiedzialności za czyn z art. 208 k.k. Jak bowiem akcentował Sąd odwoławczy, A. K. wyraźnie wskazała, iż do Ł. pojechała w towarzystwie oskarżonego, który zakupił dla niej alkohol i z nim go spożywała. Podczas trwającej przez 4 dni imprezy pokrzywdzona wypila 2 piwa D., a także 0,7 wódki. Są to okoliczności utwierdzające w przekonaniu, że Z. B. zrealizował znamiona czynu z art. 208 k.k. Tej oceny, jak słusznie podkreślał Sąd II instancji, absolutnie nie wyklucza twierdzenie, że alkohol na imprezę dostarczył znajomy O., co miało niejako przerzucić na jego osobę całą odpowiedzialność.

Z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego jasno także wynika, że obszarem kontroli objęto prawidłowość oceny zeznań świadka M. C. Jak Sąd ten wywiódł, świadek ten jako bliski kolega oskarżonego, starał się jak najkorzystniej przedstawić osobę Z. B., a także tał fakty dla siebie niekorzystne. W tej sytuacji jego depozycje mogły być zasadnie podważone, co faktycznie miało miejsce. Nie ulega zatem wątpliwości, że Sąd II instancji rozpoznał we wskazanym zakresie wniesiony środek odwoławczy, a także wykazał, dlaczego nie został on uwzględniony.

Uwzględniając powyższe należy uznać, że wszystkie podnoszone ponownie także w kasacji argumenty, nie tylko zostały rozpoznane i rozważone przez Sąd Okręgowy, co – wbrew twierdzeniom skarżącego – dowodziło realizacji wymogów kontroli rzetelnej w rozumieniu art. 433 § 2 k.p.k., ale także przedstawione zostały rzeczywiste powody oddalenia poszczególnych zarzutów apelacyjnych (art. 457 § 3 k.p.k.).

Nie znajdując zatem postaw do uwzględnienia kasacji, orzeczono jak w pkt. I postanowienia. Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. obciążając oskarżonego kosztami postępowania kasacyjnego.

Wysokość wynagrodzenia przysługującego obrońcy z urzędu skazanego, ustalono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 i art. § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2018, poz. 19).

(EF)

[ms]